

Отже, спроможні громади повинні стати базовим елементом ефективної системи влади під час проведення стратегічних змін в Україні.

Список посилань на джерела

1. Острови надій: розробка стратегій локального розвитку. Підручник зі стратегічного планування місцевого розвитку // Яцек Варда, Войцех Ключовські / Івано-Франківськ: Видавництво "Нова Зоря", 2003. – 312 с.
2. Планування розвитку територіальних громад. Навчальний посібник для посадових осіб місцевого самоврядування / Г. Васильченко, І. Парасюк, Н. Єременко / Асоціація міст України – К., ТОВ "ПІДПРИЄМСТВО "ВІ ЕН ЕЙ", 2015. – 256 с.
3. Офіційний сайт про реформу в Україні. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://decentralization.gov.ua/>.
4. Стратегічне планування місцевого розвитку. Практичний посібник / [Берданова О., Вакулєнко В.]; Швейцарсько-український проект "Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO. – К. : ТОВ "Софія-А". – 2012. – 88 с.
5. Методологія стратегічного планування розвитку об'єднаних територіальних громад в Україні. Посібник. "Підтримка політики регіонального розвитку в Україні EuropeAid/132810/C/SER/UA". 2014 р. – 55 с.

УДК 005.93

Н. Г. Голіонко, к.е.н.

А. С. Іванова, к.е.н.

*В. Ф. Оберемчук, к.е.н., доцент
ДВНЗ "Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана"*

УПРАВЛІННЯ СТАЛИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Важливу роль у досягненні сталого розвитку сучасного підприємства відіграє інтенсивне і збалансоване використання його потенціалу як основи, на якій будуються і реалізуються його зовнішні і внутрішні відтворювальні процеси. У зв'язку з цим актуалізується необхідність формування багаторівневої системи управління сталим розвитком підприємства, яка має ґрунтуватися на раціональному використанні глобалізаційних переваг і побудові взаємозв'язків між різними видами і напрямками діяльності, сферами функціональної відповідальності на підприємстві, його ресурсами.

Управління сталим розвитком підприємства в сучасних умовах є надзвичайно актуальним напрямом наукового пошуку у академічних колах та набуває особливого значення для представників бізнес-середовища. Як об'єкт наукового дослідження, управління сталим розвитком підприємства привертає увагу, перш за все, в силу своєї міждисциплінарної природи. Для його інтерпретації необхідний синтез підходів і концепцій різних дисциплін – від

теорій кібернетики, синергетики або самоорганізації, психології, до стратегічного управління, фінансового менеджменту, маркетингу, управління проєктами тощо. Стан наукового знання в цій предметній сфері, особливо враховуючи потужну глобалізаційну взаємозалежність, слід визнати слабо структурованим, а синтетична природа феномену розвитку економічної організації та управління нею обумовлює існування різноманітних підходів до його вивчення.

В основі процесу управління сталим розвитком підприємства, на нашу думку, має лежати система методів управління, яка дозволяла б цілісно і комплексно підходити до процесу взаємодії різних його підсистем, які приймають участь в управлінських процесах, і була би важливою умовою життєдіяльності підприємства. В сучасних наукових дослідженнях система управління сталим розвитком підприємства розглядається як окрема функціональна сфера діяльності, як вирішення проблем підвищення економічної ефективності діяльності підприємства та вдосконалення конкретних економічних функцій і т. д. [1,2].

При створенні механізму управління сталим розвитком підприємства варто враховувати особливості певної фази макроекономічних процесів в країні, ступінь глобалізації ринків та узгодженість в їх роботі, стан внутрішнього середовища підприємства та керуватися головною потребою – підтримки безперервності процесу розвитку за умови забезпечення ефективності функціонування підприємства в умовах сучасних перетворень. Отже, впроваджуючи механізм управління сталим розвитком підприємства, необхідно забезпечити чітку взаємодію його основних складових: суб'єкту, об'єкту та процесу управління.

Важливим також вбачається виконання послідовності таких кроків при створенні системи управління сталим розвитком підприємства:

- оцінювання внутрішніх бізнес-процесів та урахування змін зовнішнього середовища діяльності підприємства;
- обґрунтування і вибір альтернативних шляхів розвитку підприємства та їх оцінювання із позицій стійкості;
- формулювання стратегії розвитку та приведення її в площину конкретних стратегічних завдань і планів;
- оцінювання ефективності стратегічних рішень та ступеню реалізації стратегії розвитку;
- виконання завдань, планів, рішень тощо, визначених в межах пріоритетної альтернативи розвитку;
- оцінка виконання стратегії сталого розвитку підприємства та внесення коректив.

В основі запропонованої послідовності кроків має бути системний підхід, в межах якого необхідно враховувати перспективи (їх прогноз) та використовувати знання про особливості попередніх фаз розвитку/спаду, економічних фаз зовнішнього середовища (врахування досвіду) та динамічних змін внутрішнього середовища підприємства .

Таким чином, метою управління сталим розвитком підприємства має стати

забезпечення стану внутрішньої рівноваги та збалансованості, взаємного обміну із зовнішнім середовищем, що сприятиме оптимальному пристосуванню системи (підприємства) до зовнішнього середовища і створюватиме умови для безперервного розвитку.

Список посилань на джерела

1. Герасимчук В. Г. Управлінський вектор економічної складової сталого розвитку: Україна та світ / В. Г. Герасимчук // Економіст. – 2007. – № 9. – С. 7–9.
2. Смачило І. І. Механізм управління сталим розвитком підприємств харчової промисловості : дис. ... канд. екон. наук : спец. 08.00.04 / І. І. Смачило. – Тернопіль, 2012. – 235 с.

УДК 658.26: 336.648

*Р. Б. Данилейчук, к.е.н., доцент
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу*

ПОСИЛЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ БІЗНЕСУ ЯК ПЕРЕДУМОВА ФОРМУВАННЯ ДІЄЗДАТНОГО МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

Використання програм державно-приватного партнерства (ДПП), яке полягає в поєднанні ресурсів держави та бізнесу для досягнення спільних цілей, є одним із ефективних шляхів забезпечення консолідації в суспільно-економічних відносинах. В сучасних умовах в Україні таке поєднання ресурсів при збереженні стратегічно важливих об'єктів державної власності є важливим інструментом подолання негативних наслідків наявних кризових процесів [1, с. 47].

Попри доцільність та наявність широких перспектив до використання різноманітних форм ДПП, формування дієздатного механізму ДПП в Україні неможливе без посилення соціальної відповідальності бізнесу (СВБ). Система СВБ доповнює, поглиблює та розширює соціальні функції держави [2]. СВБ є процесом управління підприємством з інтеграцією заходів соціальної та екологічної спрямованості до основної діяльності, що виходять за межі створення прибутку та законодавчо встановлених соціальних стандартів у контексті підвищення добробуту суспільства та локальної громади зокрема, а також забезпечення сталого розвитку. В Україні розвиток СВБ за останні роки в цілому формується в контексті загальносвітових тенденцій поступової інтеграції принципів соціальної відповідальності в корпоративні стратегії бізнесу, а також перехід від разових акцій благодійності та утримання створеної раніше громіздкої соціальної сфери до гнучкої системи соціальних інвестицій, що відповідають довгостроковим інтересам бізнесу, локальних соціальних громад, суспільства. Однак, незважаючи на зазначені позитивні кроки, сучасний етап впровадження принципів СВБ в Україні можна охарактеризувати як початковий.